

Arrest

nr. 61 204 van 10 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 april 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 mei 2011 om 11 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN die loco Advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster heeft een eerste asielaanvraag ingediend op 26.01.2010. Op 03.05.2010 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

1.2. Verzoekster heeft tegen deze beslissing beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 47.785 dd. 03.09.2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster geweigerd heeft.

1.3. Verzoekster heeft bij schrijven 14.06.2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard, en verzoekster werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.4. Op 07.12.2010 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid deze aanvraag ongegrond verklaard, beslissing die aan verzoekster ter kennis is gebracht.

1.5. Verzoekster heeft op 08.02.2011 een tweede asielaanvraag ingediend. Op 21.04.2011 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beslist verzoeksters tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen, beslissing die haar dezelfde dag werd betekend. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Overwegende dat de betrokkene op 26 januari 2010 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 26 januari 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 3 mei 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 3 september 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 8 februari 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene medische attesten naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene een pakket conclusies naar een parlementaire strategie naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een strategie om geweld tegen vrouwen en meisjes te beëindigen waarbij opgemerkt moet worden dat dit pakket algemeen van aard is, dat de betrokkene er niet in wordt genoemd, dat dit pakket de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene een brief van een persoon naar voren brengt waarin uitgelegd wordt waarom de betrokkene haar land van herkomst verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een privépersoon geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een volledig handgeschreven document is, dat het dan ook door eender wie, eender wanneer, eender waar geschreven kan zijn. Overwegende dat de betrokkene een opsporingsbevel naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat het document dateert van 06/11/2009, dat de betrokkene het dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin de van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(…)”

1.6. Tevens werd aan verzoekster op 21.04.2011 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Gambia voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal en Spanje, Italië, Oostenrijk, Griekenland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slovakije, Tsjechië en Malta, om de volgende reden:

Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd.

Gezien betrokkene op het moment van deze beslissing enkel een identiteitskaart en een geboorteakte naar voren bracht om te pogen haar identiteit en nationaliteit te bewijzen, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

“(…)”

Beide beslissingen, die aan verzoekster betekend werden op 21.04.2011, maken het voorwerp uit van onderhavige procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Over het rolrecht

2.1. Verzoekster vraagt het voordeel van de pro deo.

2.2. Artikel 39/68-1, §5, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als met toepassing van artikel 39/82, § 3, eerste lid, de vordering tot schorsing zich uitsluitend beperkt tot een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en indien de vordering tot schorsing niet werd toegestaan, dan is het rolrecht voor deze vordering tot schorsing verschuldigd bij het indienen van een verzoekschrift tot nietigverklaring.”

2.3. Zoals blijkt uit voormeld wetsartikel en onderhavig arrest stelt de Raad vast dat verzoeksters vraag naar het voordeel van de pro deo in het kader van deze procedure voorbarig is en slechts actueel wordt wanneer de nietigverklaring wordt gevorderd.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag

3.1. Artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

3.2. Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen mocht aangetoond worden dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het "nieuwe" artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoeker een ernstig middel moeten aanvoeren waarin hij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en uiteenzet dat de beslissende overheid de door hem aangevoerde "nieuwe gegevens" ten onrechte buiten beschouwing laat.

3.3. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

In essentie betoogt verzoeker dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die verantwoordend dat haar tweede asielaanvraag in overweging dient genomen te worden en doorgestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster stelt dat zij na het negatieve arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de eerste asielaanvraag een vriend heeft kunnen overtuigen om alsnog bijkomende bewijzen aangaande haar vervolging in Gambia te verzamelen en op te sturen teneinde een tweede asielaanvraag te staven. Zo heeft verzoekster een opsporingsbevel kunnen voorleggen dat dateert van 6 november 2009 doch waarvan zij in de absolute onmogelijkheid was om dit bij de eerste asielaanvraag bij te brengen. Zij heeft tevens een enveloppe bijgebracht waarin voornoemd document werd verstuurd dit om aan te tonen dat zij dit document slechts na haar eerste asielaanvraag heeft kunnen bijbrengen. Tenslotte bracht zij ook een medisch attest bij waarin wordt bevestigd dat zij de moeder is van een jong meisje dat het risico loopt besneden te worden.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de Commissaris-generaal (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar tweede asielaanvraag verklaarde dat "Mijn leven is in gevaar als ik terug ga naar mijn land. Ik wil alleen maar hier blijven omdat mijn leven in gevaar is. Want daarvoor moet ik het belangrijkste deel van mijn leven achterlaten, mijn dochter (M., 7 jaar oud). Zij is bij mijn jongere zus maar ik weet niet waar. En als mijn leven niet echt in gevaar zou zijn dan zou ik haar nooit achterlaten. Ik word gezocht door de regering. In onze cultuur worden genitaliën van de vrouw gesneden als we nog kinderen zijn. Dit gebeurde bij mij en ze zouden hetzelfde bij mijn dochter doen. Ik weet hoe erg ik daarvan heb afgezien en daarom wou ik niet dat het bij mijn dochter ook zou gebeuren. Daarom wou ik haar redden. Ik wou haar aan niemand meegeven. Op een dag kwam mijn schoonmoeder mijn dochter halen. Ik vertelde haar dat ik dat niet wou maar ook mijn man steunde zijn moeder en mijn dochter werd van mij weggehaald. Ik belde mijn zus om haar te vragen al het mogelijke te doen om mijn dochter toch nog te redden. Mijn zus slaagde erin om mijn dochter bij zich te krijgen en is

dan samen met mijn dochter Gambia ontvlucht, Ik ben moeten vluchten want ik word gezocht omdat ik de regering en de cultuur heb tegengewerkt."

De bestreden beslissing overweegt dat "betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij moet worden opgemerkt dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties." En besluit dat verzoekster "bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980" en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging neemt.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. In casu is de gemachtigde niet verder gegaan dan de vaststelling dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht en zet hij op omstandige wijze uiteen waarom hij dit meent.

Verzoekster betoogt dat zij de stukken die zij heeft aangebracht naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag waaronder het opsporingsbevel d.d. 6.11.2009, niet eerder kon voorleggen omdat hiertoe zij in de absolute onmogelijkheid was. De Raad stelt vooreerst vast dat dit stuk werd opgesteld op een ogenblik dat verzoekster nog in Gambia was (zij vertrok uit haar herkomstland volgens haar verklaringen op 15 december 2009). Dit stuk dat dateert van voor verzoeksters binnenkomst in België en haar eerste asielaanvraag heeft bijgevolg allerminst betrekking op feiten of situaties die zich die zich hebben

voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De elementen die verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag heeft neergelegd, kunnen weliswaar 'nieuw' zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Hoe dan ook maakt verzoekster, door zich te beperken tot de verklaring dat zij in de onmogelijkheid was dit stuk eerder voor te leggen, in het geheel niet aannemelijk waarom zij dit element niet eerder heeft kunnen voorleggen. Verzoekster kan helemaal niet gevolgd worden waar zij meent dat het attest van haar psychologe, waarin haar relaas wordt herhaald en wordt gesteld dat verzoekster hierdoor psychologische problemen kent, 'verder reikt dat de medische motieven' en een bewijs zou uitmaken van haar beweringen. In het kader van haar eerste asielaanvraag werden deze verklaringen immers als ongeloofwaardig bevonden door de Belgische asielinstanties. Ook dit document voegt niets nieuws toe aan het asielrelaas dat eerder door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen.

Verzoekster beperkt zich tot herhalen van haar eerdere verklaringen. Het komt aan verzoekster, die een tweede asielaanvraag indient, toe om aan te tonen dat een document dat dateert van een periode waarin de vorige asielprocedure hangende was, wat in casu het geval is zoals blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing, toen niet kon worden voorgelegd. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te bewijzen dat dit document tijdens de vorige asielprocedure kon worden voorgelegd. De bewijslast met betrekking tot de "nieuwe gegevens" zoals bedoeld in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). Verzoekster blote bewering in haar verzoekschrift dat zij in de absolute onmogelijkheid was om dit document tijdens haar vorige asielprocedure voor te leggen kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt met haar betoog prima facie aldus niet aannemelijk dat zij een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat het gaat om gegevens die nog niet werden aangehaald in de vorige asielprocedure, dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij deze gegevens betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierover niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld.

De vordering in zoverre ze gericht is tegen de tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag is onontvankelijk.

4. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

4.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

4.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingen wet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

4.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende

partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

5. Over de vordering tot schorsing in zoverre ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

5.1. Krachtens artikel 39/82, §2, van vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. De verzoekende partij dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

5.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van het Verdrag van Genève, artikel 2, 3, 5 en 14 EVRM, het V. N.-verdrag tegen foltering, artikel 6, 7 en 9 BUPO, de rechten van het kind en de materiële motiveringsplicht.

5.3. Waar verzoekende partij in haar tweede middel de Raad tracht ervan te overtuigen dat zij moet erkend worden als vluchteling gaat zij kennelijk voorbij aan de vaststelling dat de Raad te dezen niet optreedt in het kader van volle rechtsmacht doch in kader van de schorsings- en annulatieprocedure. Het asielaanvraag van verzoekster werd in het kader van haar eerste asielaanvraag reeds ter dege onderzocht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster asielaanvraag werd afgewezen omdat de verklaringen van verzoekster ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoekster heeft bij haar tweede asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt dat zij nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoekende partij de schending aanvoert van allerlei rechtsregels echter zonder uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing, voor zover hier al het bevel om het grondgebied te verlaten bedoeld wordt, deze bepalingen schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS, 8 januari 2007, nr. 166.392).

De verwerende partij kan derhalve worden bijgetreden waar zij stelt dat de onderdelen van het tweede middel in rechte onvoldoende zijn onderbouwd om als ontvankelijk te worden beschouwd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizendenelf door:

mevr. A. VAN ISACKER   wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. DE BOCK   toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. DE BOCK

A. VAN ISACKER